

Þú, kyrðsvæfða afl, með þann ástvinar-hátt
 að alt er við hendina það sem þú átt:
 þitt dýpi, þinn sandbotn, þín svalbaðsins þró
 og svefninn á eftir og hvíldin og ró.
 Þú slökktir þann eld, sem við iljarnar brann
 frá ókleyfa bálinu' er daglengis rann.
 Og einangraðs sálarlífs síðustu þrá
 þú svæfðir við djúp það er horfi' eg nú á.

Þú sendir þeim aftur í sólbirtu dags
 —þú sýndir þar miðlun til jafnaðarhags—
 með sannvissu, Grunsemd og Ágizkan eins,
 ið orðlausa skilmæli' og þökk ei til neins.
 En bak við það hjátrúin, heimskan og slys,
 að hálfraðnum gátum sér leika á mis.—
 Þú mæðunni' og sorginni margbýður inn,
 og mjúkur sem barnsvagga' er faðmurinn þinn.

Þú klæðist í blæleysis blettóttann hjúp
 er brennandi kveldskýin sveipa þitt djúp,
 sem berir þú yfir þér blóðstokkið lín,
 og breiðir það útyfir lygnuna þín
 til minnis um sigraða sjálfsvörn og dag
 og samræmi truflað og vænglama hug,
 um skjálfhendra kraftanna skammæru not
 og skildaga-kveðjur og samveru-þrot.

Úr skuggunum umgerð er unnin um þig,
 frá umliðnum dögum er hin fyrir mig.
 Við bakkana húmkögur breiddur er þinn
 á blundandi víkur með skóginum inn.
 Og stormur er lagður í langferð á burt,
 og lognið og kveldið fær ei til hans spurt.